

Karel Mauser

Dve planinski

Jutro v steni

Visimo na vrveh, oči razprte
pijo razcvel grmiček sleča,
ob skalo gladko smo oprli pleča,
na rokah kite so kot grče trte.

Zvenenje klina nas toplo združuje,
kot dobra žila vse nas vrv veže,
tako lahni smo — kot da smo brez teže —
molč jutranji pri nas vasuje.

Ko z vrha nas lepota rani,
v oprtnik bomo zvili vrv —
ko bo pastir ovcam odpri,
jim bomo dali kruha z dlani.

Planinski križ

Pribit na deblo, od dežja izpran,
izrezan od neznanega rezbarja
— pet kapelj rdečih, pet krvavih ran —
šop vej mu baldahin ustvarja.

Grmiček sleča mu gori v spomin
kot večna lučka, že na pol ugasla,
pri nogah očnica, bogve kje zrasla,
ime zarezano in zlomljen klin.